

налѣво-надѣсно и дирѣше, дали ще има нѣкой да му излѣзе насреща. Дълго се жбѣ манафинѣтъ и подбѣлва очи, а събранитѣ чакаха съ затаенѣ дѣхъ. Бѣше станало тихо, като въ черква. Само докаранитѣ юнци, крави и волове за победителитѣ тревожно мучаха, уплашени отъ гробното мълчание.

Изведнажъ на едно мѣсто тѣлпата се разстѣпи и на поляната пѣргаво изскочи младѣ, русѣ момѣкъ съ сини очи. Той започна да съблича бѣрзо дебелитѣ си шаечени френски дрехи.

— Василѣ! Василѣ Левски! — зашепнаха онѣзѣ, които го познаваха.

Манафинѣтъ се усмихна злобно. Тѣлпата турци отъ дѣсно започна високо и подигравателно да се смѣе на Левски, че е посмѣлѣ да излѣзе да се бори съ пехливанинѣ два пѣти по-голѣмѣ отъ него, а бѣлгаритѣ, пребледнѣли, съжаляваха Левски и малко бѣха

онѣзѣ, които вѣрваха въ победата му.

Василѣ Левски още се мажеше по обичая съ зейтинѣ, когато Адѣлаа Пехливанѣ заплѣска рѣще и се заразстѣпва гордо изъ поляната. А когато дяконѣтъ трѣгна насреща му, той плесна силно рѣще, озѣби се, изрече нѣкакѣ неразбираеми слова и

се спуствна съ ревѣ срещу своя противникѣ. Ала стана чудо. Левски се наведе, мушна се леко като стрела подѣ чатала на манафина и го дѣгна на плещитѣ си. Адѣлаа Пехливанѣ полетѣ напредѣ и се струполи по очи.

Облекчителни възгласи се изтрѣгнаха отъ гърдитѣ на пребледнѣлитѣ бѣлгари, а турцитѣ ревноха и въ очитѣ имѣ заблестѣ мѣстѣ.

Ала манафинѣтъ успѣ да се вдигне лесно. И започна се борба мѣчна и усилна, която продълѣжи много. Това разсърди манафина. Той пуствна Левски, а после съ едри крачки и съ ревѣ

